

ikke saaledes som de, der have gjort det til en Livsstilling, kunne interessere sig saa stærkt for eller være knyttede saa stærkt til Østersfiskeriet. Spø. et saadant Selskab har Statskassen ikke saaledes som hos det lokale Selskab en tilstrækkelig Garantiformat; man omhyggeligt vil være om Østersfiskeriets Fremtid. Det lokale Selskab kan ikke til sidste stilling indpne den Indtægt, som det er muligt at indpne ifølge Kontraktens Bestemmelser; thi hvis det odelægges Fiskeriet, odelægges det sin egen Fremtid; men dette gjælder ikke om det fremmede Selskab. Det lokale Selskab kan ikke gaa til det yderste Bud, fordi det vil stræbe at bevare Østersfiskeriet, og fordi det efter de Erfaringer, som er indgjorte i de foregaaende Aar, vil sætte sig en stærk Begrændsning for, hvor vidt det vil drive det, men denne Bevæggelse har det fremmede Selskab ikke. Det har derimod særlige Betingelser, som Regjeringen har indrømmet det, imen som det ikke har tilbudt det lokale Selskab; det har en Udvei, hvor igjennem det, naar Østersfiskeriet odelægges, kan få Afgiften nedsat eller fuldstændig eftergivet. Betingelserne, de Betingelser, der er stillede i Kontrakten, af den Bessaffenhed, at de ikke ligefrem hændte til en saadan Udvei; men da det er en aldeles umuligt at godtgjøre, naar Østersfiskeriet er odelagt, i det Mindste med juridisk Bepis, følger ogsaa deraf, at det Udflugt, der er givet det fremmede Selskab til under visse Betingelser, at kunne få Afgiften nedsat eller fuldstændig eftergivet, berører det en væsentlig Del af det Ansvar, som det ellers i sin egen Interesse vilde have med Hensyn til Østersfiskeriets imoderate og hensigtsmæssige Afbenyttelse. Beg. kan derfor ikke se andet end, at det vilde have været fuldkommen saameget i Statskassens som i den lokale Befolkningens Interesse, om Regjeringen havde søgt at komme til en Overenskomst med Forpagterne. Disse vilde vistnok det var jeg paastaa med Bestemthed, at de vilde være gaaede til den yderste Sum, som der overhovedet var nogen Udflugt til, at Fiskeriet kunde præstere, hvorved de vilde have genconceret paa deres Net efter den gamle Kontrakt § 10, naar Regjeringen vilde være gaaet ind paa rimelige Betingelser og tillige paa, hvad der forekom-

mer mig at være en ligefrem Nødvendighed, hvis man vil bevare Østersfiskeriet en længere Forpagtningperiode end 5 Aar. Om 5 Aar kunne nemtlig de Østers, der stables i nærstående Dieblif, ikke være nåede til en saadan Størrelse, at de ere en Handelsvare; thi de Skridt, der ere foretagne for at få Østers hængel paa Steder, hvor det ikke tidligere har været Østers, have vist, at der gaar flere Aar hen, inden Unglen naaer en saadan Størrelse, at den er en Handelsvare, og hvis man odelægges det nuværende Østersfiskeri, vil man altsaa ikke om 5 Aar kunne have et Østersfiskeri som det, der nu findes. Jeg skal imidlertid indrømme, at det Selskab, man har til Østersfiskeriets Udvikling og Bankens Dannelselse, endnu er saa ufuldstændigt, at det er vanskelig at danne sig en bestemt Mening derom; man kan kun have et almindeligt Indtryk deraf, og en berpaa støttet Overbevisning, som Erfaringer imidlertid kan vise, er mere eller mindre feilagtig; men efter min Overbevisning vilde Regjeringen have handlet i Statskassens Interesse ved at søge at opnaa Overenskomst med et lokalt Selskab eller med de tidligere Forpagtere i Stedet for med Fremmede. Det er det Andragendet bevæger, og det er det, som forekommer mig at kunne have givet Udvalget Anledning til endnu en Gang at henvise Sagen til Finantsministeren, idet det forekommer mig, at det ikke alene er det ensidige Spørgsmaal om de tidligere Forpagteres Ret til Genhold til den gamle Kontrakt § 10, hvorom Spørgsmaalet dreier sig, om det dreier sig tillige om, hvorledes dette Regale for Fremtiden skal benyttes; dette er det væsentlige Spørgsmaal. Naar Sagen bliver et Retsspørgsmaal, der stilles til Domstolens Afgjørelse, saaledes at der kun bliver Tale om et Enten — Eller, om Forpagterne enten skulle have de meget store Beløb, de vilde få, hvis Domstolene kom til den Anskuelse, at de vilde fuld Udstrækning skulle have Halvparten af den foregaaende Indtægt, som Østersfiskeriet giver under den nye Forpagtning, eller de net Intet skulle have, bliver Sagen stillet paa Spidsen paa en saadan Maade, at virkelig ikke alle billige og retfærdige Hensyn kunne siges at være fyldest-